

Dit boek is voor mijn man en al mijn kids.

Omdat we samen altijd de humor vinden in soms wel lastige situaties.

Voorwoord

Samen met mijn man zwaai ik de scepter binnen ons gezin. Het is geen doorsnee-gezin, maar volgens mij voldoet het wel steeds vaker aan de standaardnorm van tegenwoordig. Wij hebben een patchworkgezin. Patchwork is niets anders dan verschillende kleine lapjes aan elkaar. Deze lapjes maken samen een grote deken. Wij zijn allemaal een stukje van een grote, warme deken. De officiële term is natuurlijk nieuw samengesteld gezin. Ik vind dat deze term een nare bijmaak heeft. In ons gezin voeren warmte, liefde en humor de boventoon. Het maakt niets uit of je nu wel of niet een bloedband met elkaar deelt. Houden van en respect voor elkaar maakt in mijn ogen een (h)echt gezin. Vandaar de naam patchworkgezin. Omdat ik de moederrol in dit gezin heb, ben ik dus logischerwijs de patchwork mama. Hoe zit mijn patchworkgezin in elkaar? Volgens sommigen is dit een erg ingewikkeld verhaal. Ik zal mijn best doen om het zo goed mogelijk uit te leggen dan valt het uiteindelijk allemaal wel mee. Onze oude puber is mijn dochter. Toen zij tien jaar was, leerde ik mijn huidige man kennen. De jaren daarvoor bestond mijn gezin dus uit twee. Mijn dochter en ik. Onze jonge puber en bijna puber zijn de dochters van mijn inmiddels man. Zij zijn mijn cadeau-kinderen. Dit om de simpele reden dat ik ze heb gekregen en er niets voor heb hoeven doen. Onze kleine spruit of kleinste telg van ons gezin is van mijn man en mij samen. Ook dit is een meisje. Soms heb ik medelijden met mijn man met al die vrouwen in huis. Aan de andere kant brengt dit bij mij ook hilariteit. Ik

plaaft hem vaak met al zijn dochters. Ik zeg dan dat hij het bij twee verschillende vrouwen heeft mogen proberen maar blijkbaar kan mijn man geen jongetjes maken. Hier voert girlpower dus de boventoon. Mijn man kaatst de bal even hard weer terug. Hij is hartfalenpatiënt en heeft nog maar een hartcapaciteit van dertien procent. Hij zegt dan op zijn beurt tegen mij 'Vind je het gek, dat ik hartpatiënt ben met al die vrouwen in huis?' Natuurlijk brengt zo'n patchworkgezin van alles met zich mee. Om te beginnen het wel en wee van een huishouden met heel veel kinderen en de bijbehorende opvoedkunsten. Daarnaast heeft zo'n patchworkgezin ook te maken met extra ouders. Ouders op afstand en een eventuele omgangsregeling waar rekening mee gehouden dient te worden. Zij vallen niet direct in ons gezin maar horen er zijdelinks wel bij. Het lijkt een beetje op een appendix. Je weet wel, die uitstulping die aan je darmen zit. Je hebt het nergens voor nodig maar het is er wel. Het is zo'n ding waarvan je denkt 'wat moet ik er mee.' Van de appendix weet ik dat als die zich rustig houdt het prima is. Op het moment dat de appendix gaat ontsteken kan die behoorlijk wat problemen opleveren. Het beste is dan om goed en snel te handelen om op deze manier erger te voorkomen. Goed, terug naar mijn patchworkgezin en dit boek. Ik ben sinds een paar jaar in de gelukkige positie dat ik vierentwintig/zeven thuis mag zijn. Niet omdat ik van uit huis werk maar omdat mijn lijf ziek werd. Ik heb M.E kort gezegd maakt mijn lichaam mijn eigen lijf kapot. Het is een zo geheten slopende ziekte waar nog geen medicijnen voor zijn. Daar kan ik om gaan zitten huilen in een hoekje maar ik kan ook genieten van de voordelen die het met zich mee brengt. Elk nadeel heeft

tenslotte ook zijn voordelen. Het is maar hoe je het bekijkt. Ik ben blijkbaar erg goed in het zien van de voordelen in laten we zeggen lastige situaties. De belangrijkste daarvan is natuurlijk mijn Patchworkgezin. Hoe luxe is het om elke dag tussen al je kids te kunnen zitten. Om geen belangrijke moment te hoeven missen. Daarnaast mogen mijn man en ik samen de hele dag zelf bepalen wat we doen. Het lijkt een beetje op rentenieren maar dan zonder heel veel geld. Als je de bladzijde omslaat stap je ons leven binnen. Ik heet je welkom en wens je veel plezier bij mij thuis.

Alleen verhuizen

Na een aantal jaren van op zijn zachts gezegd een hoop gedoe heeft mijn oudste cadeau-dochter er genoeg van. Ze wil weg bij haar moeder. Dit is een grote en moeilijke beslissing voor haar. Toch is ze heel zeker van haar zaak. Ondanks dat ze loyaliteit en houden van voor haar moeder voelt kan ze niet meer tegen haar moeders gedrag. Haar ideeën om daar alles in goede banen te kunnen leiden zijn op. Ja, je leest het goed. Daar zijn de rollen omgekeerd. Mijn cadeau-dochter heeft daar de moederrol en de moeder is het kind. In de zomervakantie wordt ze twaalf en dan mag ze kiezen zegt ze. ‘Ik wil bij jullie wonen’, vertelt ze ons terwijl dikke tranen over haar wangen rollen. Mijn hart breekt. Het intense verdriet dat zij voelt doet mij heel veel. Ik hou van haar. Ik heb haar in de loop der jaren zien veranderen van een vrolijk klein meisje naar een kind met een rugzak vol zorgen, pijn en verdriet. Op afstand hebben wij van alles geprobeerd om aan moeder wat handvatten en hulp te geven. Soms met resultaat maar meestal bleef dit tot onze grote frustratie uit. Nu komt de oplossing voor rust van mijn oudste cadeau-dochter zelf. Het grootste probleem is nu alleen nog haar moeder. Ik geloof niet dat zij positief gaat reageren op de wens van haar dochter. Met veel vallen en opstaan worden er uiteindelijk afspraken gemaakt voor de verhuizing. We denken dat dit het beste is voor onze jonge puber om tot de zomervakantie bij

haar moeder te blijven. Het duurt nog een aantal maanden voor ze echt twaalf wordt. We willen dat onze jonge puber de kans krijgt om haar schooljaar daar goed af te sluiten. De stemmingen van haar moeder wisselen elkaar steeds in rap tempo op. Van blij en ontspannen naar boos en teleurgesteld in haar kind. Hoe dichterbij de verhuizing komt hoe zwaarder de thuissituatie daar wordt. Een week voor het verhuizen gaat bij ons de telefoon. Onze jonge puber hangt aan de andere kant aan de lijn. Ze is compleet in paniek. Ze huilt hartverscheurend en roept dat ze nu per direct weg wil. Ik weet haar te kalmeren en gerust te stellen. Dan komt haar moeder aan de lijn. Ook zij moet gekalmeerd worden. Als het lukt om bij beiden de gemoederen te sussen, zegt moeder dat onze jonge puber beter eerder naar ons toe kan verhuizen omdat de situatie onhoudbaar is geworden en dat het aan het gedrag van onze jonge puber ligt. Ik denk daar zo het mijne van. Ik geloof wel dat de sfeer daar alles behalve gemoedelijk is maar niet dat dit alleen aan onze jonge puber ligt. Als haar moeder zegt dat het voor vandaag wel weer gaat lukken spreken we af onze jonge puber de volgende dag op te halen. Haar moeder vertelt dat er morgen een afscheidsfeestje gepland staat voor onze jonge puber. Om acht uur 's avonds mag mijn vriendje-lief haar komen halen voor de officiële verhuizing, die nu eigenlijk een week eerder wordt dan gepland. Toch zijn we blij dat haar moeder het afscheid zo belangrijk vindt en we willen geen roet in het eten gooien. Dus wordt het morgen avond om acht uur. Natuurlijk was er geen afscheidsfeestje maar dat geeft

niet. Ze komt naar ons toe en dat telt voor ons allemaal. Haar kamer die ze hier krijgt is bijna klaar. Dus ga ik als een gek aan de gang om hem voor haar helemaal tip top in orde te hebben. Ik vind het belangrijk dat onze jonge puber zich hier welkom voelt. Als ze eindelijk hier zijn zit ik in haar kamer op haar nieuwe bed op haar te wachten. Zo kan ik haar gezicht zien als ze binnen stapt. Ze trekt de deur open en ik zie een grote glimlach op haar gezicht verschijnen. Haar ogen beginnen te glanzen van blijdschap. Ze vindt haar kamer helemaal geweldig. In haar hand heeft ze een plastic boodschappentas. Achter haar staat mijn vriendje-lief met een hamster in een kooi op zijn arm. In de plastic boodschappentas zitten tekeningen van haar klasgenootjes. De hamster en tekeningen zijn het enige wat ze mocht mee nemen van haar moeder. Volgens haar moeder is de rest niet van onze jonge puber. Alles wat zij in de afgelopen jaren heeft gekregen toen ze bij haar moeder woonde is volgens haar moeder van haar. Deze actie had ik al verwacht. Ik maak haar moeder al lang genoeg mee om haar denkwijze te kennen. We hebben dus niet alleen meubeltjes voor haar maar ook spullen en kleding. Kortom haar kamer is compleet ingericht. Onze jonge puber gaat naast mij op bed zitten en laat zich tegen mij aan vallen. Ik sla een arm om haar heen en geef haar een dikke kus. ‘Welkom moppie, ik ben blij dat je er bent,’ fluister ik in haar oor.

Wachtkamer

Omdat ik behoorlijk last heb van mijn hals, zit ik voor de zoveelste keer voor een afspraak bij de K.N.O in het ziekenhuis. Bij binnenkomst lijkt de wachtkamer op een mierenhoop. Het krioelt van de mensen. Grote en kleine. Ik houd sowieso niet van veel mensen in een kleine ruimte. Je zal mij dan ook niet snel op een verjaardag zien. De kinderen in de speelhoek zijn aan het proberen om de ruimte vakkundig te vergroten. De een slaat zo hard met de Duplo blokken op de speeltafel dat ik me afvraag wat het eerste zal bezwijken. De speeltafel of de Duplo blokken. Ondertussen maken twee broertjes ruzie om een hamertje. De ouders van deze koters doen totaal niets. Blijkbaar zijn de koters altijd zo. Gelukkig worden de kinderen één voor één binnen geroepen en komt er rust in de wachtkamer. Ik zie verschillende wachtenden met mij opgelucht ademhalen. Helaas was de rust van korte duur. De eerste ouder komt weer naar buiten. Het mannetje dat de boel vakkundig aan het verbouwen was, probeert nu de balie als klimrek te gebruiken. Wederom doet de moeder niets. De assistente aan de balie kan door het gedrag van het kind haar aandacht maar moeilijk bij haar werk houden waardoor alles erg langzaam verloopt. Als tweede komt ook de vader met zijn ruziënde zoons weer terug. Een van de twee heeft een vogelfluitje gekregen bij de arts en geeft alle wachtende mensen een oorverdovend fluitconcert. Na ruim tien minuten komt het kind met het fluitje schuin achter mij staan. De ‘vrolijke fluitster’ is zelf zeker doof schiet het door mijn hoofd. Ik voel mijn frustratie stijgen. In een flits zie ik

mijn linkerarm ongecontroleerd richting het kind met het vogelfluitje schieten. Even ben ik bang dat de ‘fluitist’ weer naar binnen kan om het vogelfluitje door de arts tussen zijn stembanden uit te laten peuteren. Ik knipper met mijn ogen en zie dat mijn linkerarm nog gewoon op mijn been ligt. Elke vezel in mijn lijf schreeuwt om opvoeding van het kind. Is het niet zo dat opvoeding het kind maakt? Gelukkig wordt ik geroepen door de K.N.O arts. Ik ben hem dankbaar dat ik weg mag uit deze drukke concertzaal. Ik hoop voor de familie van de fluitist dat hij ooit nog eens muziekles gaat krijgen.

Gezocht: Energie

Ik heb een koud lichaam wat niet meer wil opwarmen. Ik voel me misselijk, heb barstende hoofdpijn en kan slecht tegen geluid vandaag. Ik kan wel een hele opsomming maken van alle lasten maar daar word ik niet vrolijk van. Ik houd het dus maar op een gewoon 'lekkere' M.E dag. Ik hoor dat de wasmachine op zolder piept. Dat betekent dat hij klaar is. Ik verzamel al mijn moed en ga er naartoe. Het is de tweede en meteen laatste was voor vandaag, heb ik besloten. Als ik op mijn knieën voor de machine zit, bedenk ik me dat het best een goede plaats is om de rest van de dag door te brengen. Door de droger is het er heerlijk warm. Er is verder niemand. Geen geklets over dingen die ik vandaag toch niet opsla. Wat zou ik nu graag ergens een zakje energie vinden om de dag mee vol te maken. Jammer genoeg zit er niets tussen de was en in de droger kan ik ook al geen zakje energie vinden. Na het opstaan vanochtend was ik het al kwijt. Heb ik het naar buiten gedroomd? Ik raap nog een keer al mijn moed bij elkaar om de was, die niet in de droger kan, op te hangen en daal dan rustig af naar beneden. Ik kruip in het hoekje van de bank en laat onze kids rustig tv kijken. Onze oude puber wil koken vandaag. Mijn vriendje-lief doet de boodschappen. Daar maak ik dankbaar gebruik van. Ik mag hier gewoon nog even blijven zitten tot we gaan eten. Wat een luxe. Ik vestig mijn hoop op morgen. Dan wordt het heerlijk weer. Wie weet geeft de zon mij de energie terug die ik vannacht aan de sterren en de maan heb gegeven.

Recept voor spanning en sensatie

Men neme:

- * een zonnige zondag middag
- * Twee cavia's van een vijfjarige
- * Het plan om een kooi te verschonen
- * Een M.E moeder

Omdat ik de kooi van onze kleine spruit haar cavia's wil verschonen, heb ik de beestjes met kooi-en-al mee naar de tuin genomen. Ik vind de zon heerlijk vandaag. Ik bedenk me dat de cavia's ook wel een beetje vitamine Z kunnen gebruiken. Ik haal de bovenkant van de kooi en zet de cavia's er in. Als ik de bak klaar heb, neem ik die mee terug naar de voorkant van de tuin. Ik maak het boven bovendeur open. Pak de eerst cavia er uit om hem in zijn schone hok te zetten. Jammer genoeg denkt de cavia daar anders over. Hij maakt een rare beweging. Mijn handen hebben niet zo'n goed gevoel vandaag en verliezen snel hun grip. Ik zie de cavia richting de heg schieten. Voor de zending hersenen-hand compleet is, wurmt de cavia zich door de heg en vertrekt richting vrijheid. In een wanhopige poging probeer ik de cavia nog te pakken, maar natuurlijk ben ik te laat. Aan de andere kant van de heg vindt onze cavia de tuin van de

buurvrouw. Deze tuin is hermetisch afgesloten. De echte weg naar vrijheid stopt daar voor de cavia. Mijn hoofd heeft even tijd nodig om alles te verwerken. Gelukkig is mijn vriendje-lief wel helder en laat onze jonge puber onze oude puber naar beneden roepen, zonder over de trap te gillen dat de cavia is ontsnapt. Dat zou een berg ellende opleveren! Ik zie het beeld van een ontroostbaar klein meisje al voor me. We zien dat de buurvrouw niet thuis is. Na nog een extra controle voor de zekerheid klimt onze oude puber over de schutting. Het zou nog wel eens vervelend kunnen worden als een van ons over de schutting klimt terwijl onze buurvrouw toch thuis blijkt te zijn. ‘Nergens een cavia te zien’ klinkt het over de heg. Onze oude puber voert zelfs een inspectie uit in de schuur. Maar ook daar geen cavia te bekennen. Opeens horen we cavia geklets. Gevonden! Hij heeft zich verstopt tussen een paar struiken. De cavia hecht toch wel waarde aan zijn vrijheid. Hij werkt echt niet mee aan zijn terugkeer. Hij verschanst zich tussen een plant en de heg waar niemand bij hem kan. We zitten met zijn vieren op onze knieën en kruipen door de tuin. Op het moment dat ik ook over de schutting wil klimmen roept onze oude puber ‘Ik heb hem.’ De cavia gaat af als een wekker en piept de hele buurt bij elkaar. Hij is het er duidelijk niet mee eens. Ik concentreer mij zo goed mogelijk op het diertje om het niet weer te laten schieten. Veilig zet ik de ontsnappingskoning in zijn kooi terug. Ik weet niet waar ik blijer mee ben, de cavia weer in zijn hok of dat de buurvrouw niet ineens thuis kwam? Hoe leg je zoiets uit?

Verwijderen van de wintervacht

Het is al een paar dagen lekker weer. Hoog tijd om van mijn mannenbenen weer iets vrouwelijks te gaan maken. Nu is scheren voor mij nog niet zo makkelijk als het lijkt. Omdat ik een gewoon scheermes gebruik, scheer ik mijn benen onder de douch. Ik ben door de M.E niet zo goed meer in het bewaren van mijn evenwicht. Ik lijk een beetje op een tuimelaar. Je kent ze wel, van die poppetjes die net niet omvallen maar wel van links naar rechts uitzwenken. Met een bad zou scheren een heel stuk makkelijker worden maar ja, dan moet je er wel een hebben. Daar sta ik dan in de douche met al mijn goede voornemens en een scheermes. Als ik een been optil, tuimel ik tegen de muur. Bukken geeft hetzelfde effect. Dat is lastig scheren. Omdat ik behoorlijk eigenwijs ben, doe ik verwoede pogingen om toch al staande mijn benen glad te krijgen. Soms vind ik het dan jammer dat ik niet drie armen heb. Twee om te scheren en een om de muur vast te houden. ‘Als het evenwicht niet mee wil werken, wordt het met die benen nooit wat’ bedenk ik me. Ik doe een aantal verwoede pogingen. Steeds verzin ik weer een andere manier om toch al staande mijn benen te scheren. Uiteindelijk besluit ik me gewonnen te geven. Het zou wat zijn zeg, loop ik straks rond met mijn mooie gladde damesbenen in een rok met een mega groot blauw oog. Dat lijkt me toch ook niet alles. Als staan echt niet lukt, dan maar zitten. Ik ben toch echt niet van plan om bont en blauw uit de douche te komen. Been voor been

verwijder ik de wintervacht en kan als vrouwelijk mens weer door het leven. De grap is wel dat dit soort dingen vroeger nooit problemen gaf. Het was altijd zo klaar en ik hoefde er nooit over na te denken. Soms voel ik me dan ook echt wel een bejaarde. Gelukkig word ik gezien mijn geboortjaar daar nog steeds op afgekeurd en ach, wie weet nu hoe ik mijn benen scheer?

Gezinsuitbreiding

Ons gezin bestaat sinds een paar maanden uit drie kinderen en twee ouders. Mijn eerste cadeau-dochter verhuisde naar ons toe omdat de situatie tussen haar en haar moeder onhoudbaar was geworden. Pubergedrag, volgens haar moeder. Ik ben bang van niet. Ik denk eerder aan natuurkunde. De derde wet van Newton: actie is reactie. In elk geval is ze op haar plaats hier. Ik zie onze jonge puber tot rust komen, haar hoofd en lijf steeds verder ontspannen. Met de dag wordt ze vrolijker. Ik vind het heerlijk om haar in huis te hebben en van een opstandige puber zie ik hier totaal niets. Ik hoop dat haar moeder nu de rust vindt waar ze zo naar verlangde. Dat de verhuizing heeft gebracht wat moeder ervan verwachtte. Helaas, niets blijkt minder waar. Na een aantal maanden begint de geschiedenis zich te herhalen. Op een afstand moeten wij toezien dat er scheuren ontstaan in de band tussen moeder en mijn tweede cadeau-dochter zonder dat we daar iets aan kunnen doen. Elke poging die wij ondernemen werkt averechts. Er zit dus niets anders op dan lijdzaam toezien. Wij willen koste wat kost proberen om de situatie daar zo leefbaar mogelijk te houden. Uiteindelijk wil ook onze bijna puber naar ons toe verhuizen. Natuurlijk is dit op zijn zachtst gezegd niet zo leuk voor haar moeder. Ik zou dan ook niet graag in haar schoenen staan. Ik denk dat ik zachtjes dood zou gaan als mijn kinderen niet meer bij mij zouden willen wonen. Natuurlijk gaat mijn zorg uit naar onze bijna puber. Dus heel kort gezegd, ze is welkom hier.

Vanaf het moment dat onze jonge puber heeft gezegd te willen verhuizen ontstaat er een enorme ruzie. Wij worden aangewezen als de schuldigen. Hoe onze bijna puber echt aan haar verhuishwens komt, wil moeder niet horen of geloven. Ach ja, het maakt niet uit. Ik snap dat het makkelijker is om naar een ander te wijzen. We laten de moeder van mijn cadeau-dochters haar gang gaan. Als ze haar pijlen richt op ons is dat in elk geval minder belastend voor onze bijna puber. Uiteindelijk komt er een rechter en de kinderbescherming aan te pas. Deze moeten uit gaan zoeken hoe het allemaal in elkaar zit. Tijdens dit onderzoek blijft de bijna puber voorlopig bij haar moeder wonen. Er vinden een aantal gesprekken plaats. Bij de huisadressen, maar ook bij de kinderbescherming. Apart met moeder en haar vriend. Apart met haar vader en mij. En uiteindelijk zijn er ook een paar gezamenlijke gesprekken. Aan het einde van een van deze gezamenlijke gesprekken loopt de vriend van moeder terug de spreekkamer in. Hij vertelt dat moeder en hij nog een aparte afspraak willen hebben. Vanzelfsprekend is dit geen probleem. We zijn bijna drie maanden verder als de uitslag van het hele onderzoek op tafel zou moet liggen. Het gesprek waar moeder en haar vriend om vroegen, is het laatste gesprek dat plaats vindt. De kinderbescherming moet hun bevindingen en daarmee ook de beslissing voor de woon- en verblijfplaats van onze bijna puber bij de rechter neer gaan leggen. Een paar dagen voor de zitting gaat bij ons de telefoon. Mijn vriendje-lief neemt op. Al snel heb ik door dat hij de kinderbescherming aan de lijn heeft. Ik hoor hem een aantal keer 'ja' zeggen. Vervolgens kijkt hij mij aan en ik zie dat hij tranen in zijn ogen heeft. Is dat goed of slecht